

Н. С. Д.

На поклонение въ Рилския монастиръ

(Споменъ)

Когато бѣхъ малъкъ, баба често ми разказваше преданието за св. Ивана: какъ паслъ телето си, какъ отишълъ въ планината, какъ го мжчили дяволитѣ и т. н. Разказваше ми още, какъ отивали на поклонение въ монастира и колко хубаво било тамъ. Желанието ми да отида въ Рилския монастиръ се засили още повече, когато кръстникъ ми донесе отъ тамъ едно хубаво кръсче. Азъ започнахъ често да моля родителитѣ си, или тѣ да ме заведатъ, или да ме пуснатъ да отида съ нѣкоя група отъ жени и деца, каквито често съ голѣма радостъ заминаваха отъ нашия градъ (Дупница) за монастира. При все че и родителитѣ ми искаха да отидемъ всички заедно, не изпълниха това си желание, докато не стана следната случка.

Презъ 1886 год. бѣхъ ученикъ въ I класъ. Не зная отъ какво се бѣхъ разболѣлъ, но помня, че боледувахъ 2—3 месеца. Цѣри ме и единствения тогава лѣкарь въ града ни, но болестъта не минаваше. Майка ми се бѣше изплашила. Тя често се кръстѣше предъ кандилото и се молѣше Богу за